

2019-01-01

เรื่องเล่าชาวจชชา จชชา...สายใยแห่งวันวานสู่วันนี้

ชุตติมา โฆษิตชัยวัฒน์

Follow this and additional works at: <https://digital.car.chula.ac.th/jamjuree>

Part of the [Social and Behavioral Sciences Commons](#)

Recommended Citation

โฆษิตชัยวัฒน์, ชุตติมา (2019) "เรื่องเล่าชาวจชชา จชชา...สายใยแห่งวันวานสู่วันนี้," *Jamjuree Journal*: Vol. 21: Iss. 1, Article 10.

DOI: 10.58837/CHULA.JAMJUREE.21.1.9

Available at: <https://digital.car.chula.ac.th/jamjuree/vol21/iss1/10>

This Article is brought to you for free and open access by the Chulalongkorn Journal Online (CUJO) at Chula Digital Collections. It has been accepted for inclusion in Jamjuree Journal by an authorized editor of Chula Digital Collections. For more information, please contact ChulaDC@car.chula.ac.th.

เรื่องเล่าชาวจุฬาฯ

รฤติมา ไชยติชัยวัฒน์
นิสิตเก่าคณะรัฐศาสตร์
ปีการศึกษา ๒๕๒๗-๒๕๓๑

ณมหาวิทยาลัย

ศูนย์พัฒนกิจและนิ

ศูนย์พัฒนกิจและนิสิตเก่าสัมพันธ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ณมหาวิทยาลัย

ศูนย์พัฒนกิจและนิ

จุฬา... สายใย แห่งวันวาน สู่วันนี้

ศูนย์พัฒนกิจและนิสิตเก่าสัมพันธ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

เร็วๆ นี้ดิฉันได้มีโอกาสกลับไปเยือนมหาวิทยาลัยที่รัก หลายสิ่งเปลี่ยนไปและหลายอย่างหายไปจนอดใจหายไม่ได้ ดึกใหม่ ๆ สูงตระหง่านปรากฏตัวแทนที่ตึกเก่าๆ บางก็เป็นโรงอาหารที่คุ้นเคย บางก็เป็นตึกกิจกรรมที่เคยพลุกพล่านวุ่นวาย ทุกก้าวอย่างที่เดินผ่าน ทุกองศาที่หันไปมองดิฉันเห็นแต่รอยอดีตแห่งความสุขทุกเสี้ยววินาทีของการเป็นนิสิตที่บ๊องบวมที่อยู๋ตรงหน้า สำหรับดิฉัน ไม่ว่าจะเวลาจะผ่านไปกี่ปีเสน่ห์ของจุฬายังคง ‘ซึ้ง’ อยู่เสมอ

ย้อนกลับไปสมัยที่ดิฉันเป็นนิสิตปี ๑ คณะรัฐศาสตร์ การขึ้น-ลงบันไดหน้าอาคารสำราญราษฎร์บริรักษ์ถูกสงวนไว้สำหรับรุ่นพี่เท่านั้น เพราะซีๆทุกคนต้องขึ้น-ลงทางบันไดข้างตึก พวกเรากลัวและเกรงรุ่นพี่กันมาก โดยเฉพาะพี่ผู้ชายหน้าดุเสียงดังปานฟ้าผ่า พี่ๆ ส่งอะไร นื่องๆ ทำหมด ลูก-นั่ง-เดิน-ร้องเพลงเชียร์อย่างพร้อมเพรียง ยุคนั้นน้องใหม่จะจับกลุ่มนั่งตามโต๊ะของรุ่นพี่ อาทิ โต๊ะเรา โต๊ะบอล โต๊ะดันไทร โต๊ะจักรวาล ส่วนดิฉันและผองเพื่อนนั่งประจำอยู่ “โต๊ะบาส” ของรุ่นพี่ปี ๓ พวกเราสนิทกับพี่ๆ และยังติดต่อกันจนถึงเดี๋ยวนี ดิฉันยังมีพี่รหัสชายปี ๒ ที่สपोर्ट-แมน-กทม. ของจริง เพราะคุณพี่รับน้องด้วยการพาไปเลี้ยงเบ็ดปิ้งกิ้งที่ห้องอาหารสกาล่าแสนแพง ดิฉันจำได้ว่ารุ่นพี่รุ่นน้องสมัยนั้นสมัครสมานสามัคคีแนบแน่นกันมากๆ อาจเป็นเพราะร้องเพลง “เคารพที เคารพที” อยู่บ่อยๆ จนหล่อหลอมให้เรารู้สึกกับพี่ๆ อย่างนั้นจริงๆ

ศูนย์พัฒนกิจและนิสิตเก่าสัมพันธ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

สมัยโน้นไม่มี Shuttle Bus อย่างตอนนี้ นิสิตรุ่นนั้นจึงต้องพึ่ง ‘ขา’ ตัวเองก่อนที่จะมีรถขับ พวกเราเดินสำรวจชีวิตในจุฬาทุกวัน ได้เห็นทีมนักกีฬาของมหา’ลัยซ้อมที่สระว่ายน้ำ ได้เห็นรุ่นพี่ที่ทำกิจกรรมส่วนกลางเดินเข้าออกตึกจักรพงษ์ตลอดเวลา ได้เห็นทีมฟันดาบซ้อมอย่างขันแข็งข้างตึก ๑ พอใกล้สอบเราจะเดินทางไกลไปหอสมุดกลางฝั่งโน้นเพื่อไปยืมหนังสือมาอ่าน ทุกวันพวกเราต้องหาเรื่องเดินไปซื้อของที่สหกรณ์จุฬาใต้ศาลาพระแก้ววันละหลายรอบ เปื้อๆ ก็เดินไปหาของกินและน้ำบ่นที่คณะบัญชีที่ๆ ที่ร้านที่ล้วนในโรงอาหารคณะก็มีเหมือนกัน พอโตเป็นพี่ปี ๔ พวกเราก็พัฒนาไปนั่ง ‘ร้านเอก’ นอกรั้วบัญชี กินส้มตำแอบจิบสพายไวน์คูเลอร์ที่เพิ่งเปิดตัวแล้วเดินแก้มแดงกลับคณะ นานๆ ครั้งถึงจะเดินไปโรงอาหารอักษรเพื่อซื้อลูกชิ้นปิ้งเพราะต้องทำใจกล้าหน้าเข็ดเวลาโดนแซวตรงสามแยกปากหมา ยุคนั้นสาวๆ ที่เป็น ‘คนจริง’ ต้องกล้าไปนั่งกินข้าวกลางวันในโรงอาหารวิเศษ และเมื่อไหร่ก็ตามที่ต้องทำกิจกรรมและหาซื้อของอย่างเร่งด่วน พวกเราจะเดินข้ามไปฝั่งสามย่าน ที่พึ่งของนิสิตทุกคนคือ ‘ร้านจี๋อ้อย’ ร้านสารพัดนึกที่มีตั้งแต่สากระเบือยันเรือรบ การเดินไปเดินมาของพวกเราทำให้เก็บรายละเอียดของอดีตได้หลายจุดจนเมื่อดิฉันเดินตามเส้นทางเดิมอีกครั้งก็ไม่พบหลายสิ่งทีครั้งหนึ่งเคยมีอยู่

น้องใหม่สัมพันธ์ ๑๕-๑๗ มิ.ย. ๒๕๒๗ - นิสิตเก่าสัมพันธ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

น้องใหม่สัมพันธ์ ๑๕-๑๗ มิ.ย. ๒๕๒๗

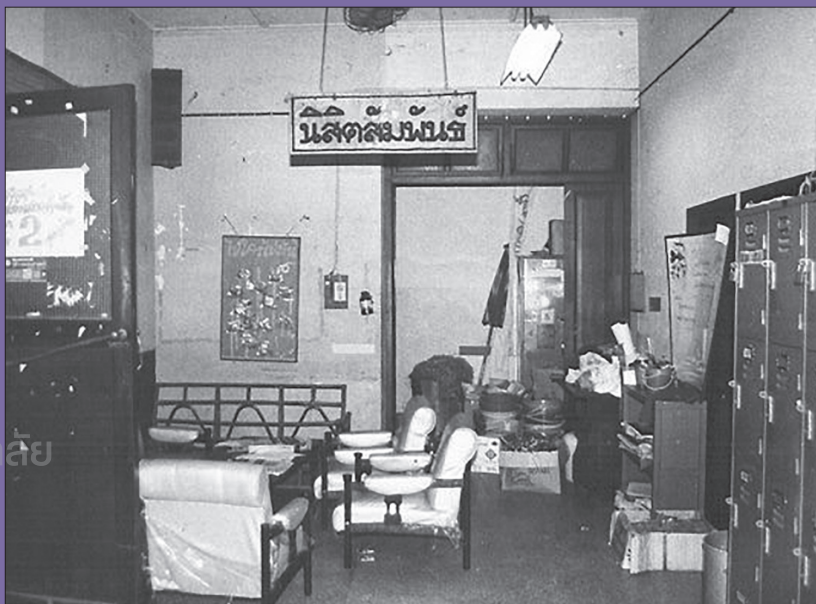
ดิฉันไม่เคยลืมความสนุกตอนถูก
รับน้อง สมัยโน้นมีงานรับน้องที่คณะและ
งานรับน้องใหญ่ของส่วนกลาง รุ่นพี่ที่
คณะชุดดินเป็นท้องร้องเป็ยกและให้น้องๆ
คลานไปตามจุดต่างๆ พี่ผู้หญิงคนหนึ่งจับ
มือดิฉันให้หุบอะไรบางอย่างในตุ้มใบ
เล็ก ดิฉันเลยหุบปลาไหลขึ้นมาส่งให้พี่
ร้องกรี๊ดสมใจ ส่วนงานรับน้องใหญ่นั้น
น้องใหม่ทุกคนและรุ่นพี่จากทุกคณะจะ
ถูกจัดกลุ่มคละกันเป็นโซนๆ พวกเราถูก
พี่ๆ ประแบ่งและเอากิ่งจามจรีท้อยคอ
ประหนึ่งพวงมาลัย จากนั้นก็ออกเดินไป
ตามจุดต่างๆ ที่มีพี่ๆ ยืนสั่งให้เราทำตาม
อำเภอใจ จะร้อง-เต้นอะไรได้หมด ปิด
ท้ายด้วยการเดินเข้าหอประชุมใหญ่ฟัง
โอวาทจากอธิการบดี พิณเล่ของวันนั้น
คือพี่ๆ ร้องเพลง “จามจรีศรีจุฬา” พร้อม
โปรยใบจามจรีจากชั้นสองลงมายังน้องๆ
ที่นั่งอยู่ข้างล่าง โม่แม่นั่นนั้นขลุ่ยที่สุด
และประทับใจไม่รู้ลืม ที่สำคัญการจัดกลุ่ม
น้องใหม่กับพี่ๆ ในวันนั้นทำให้ดิฉันรู้จัก
พี่ๆ เพื่อนๆ ต่างคณะมากมายและยัง
คบหากันมาถึงทุกวันนี้

ยุคนั้นคณะรัฐศาสตร์ของเรามีงาน เยอะจนน้องใหม่อย่างดิฉันรอคอยอย่าง ใจจดใจจ่อ งานแข่งฟุตบอลระหว่างสิงห์ ดำกับสิงห์แดง สิงห์ดำกับสิงห์ขาว (อัน หลังนี้ยกเลิกเพราะปีก่อนดิฉันเข้ามีการ พะปู้กัน) มีงานแข่งฟุตบอลกับหนุ่มลา บัดที่สนามใหญ่ซึ่งสาวๆ ตื่นตาตื่นใจมาก แล้วยังมีงานลอยกระทงที่ทุกคนต้องส่ง นางนพมาศเข้าประกวดและเดินพาเหรด รวมถึงงานเล็กงานน้อยที่ครั้งหนึ่งมีภูสุมิง หน่อสวรรค์มาร้องเพลงในโรงอาหารคณะ แต่ที่พีคสุดคือตอนค่ำของวันรับปริญญา ศาลาพระเกี้ยวได้กลายเป็นดิสโก้เทคให้ นิสิตเดินระบำอย่างสนุกสนานก่อนไปต่อ ที่ 'เดอะพาลาส' เรียกได้ว่าจุฬาจะมีกิจกรรม มากมายที่ทำให้เพิ่มเพื่อนต่างคณะต่าง วัยไปโดยปริยาย และทำให้ดิฉันได้รู้จัก พี่ๆ เพื่อนๆ น้องๆ ที่เป็นดาวเด่นในด้าน ต่างๆ ทุกวันนี้พวกเขาเหล่านั้นได้ก้าวไกล ไปตามเส้นทางของตัวเอง เห็นพวกเขาที่ ไร้อึดอึดถึงเอกลักษณ์และเรื่องซำๆ ของ แต่ละคนสมัยเรียนไม่ได้ ภาพความ สนุกสนานในวันเก่าๆ ยังคงแจ่มชัดเสมอ สำหรับดิฉัน

ศูนย์พัฒนาธุรกิจและนิสิตเก่าสัมพันธ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยมีความ International และ Cosmopolitan แทรกตัวอยู่ใน ความ Vintage อย่างเห็นได้ชัด ทุกอย่าง ขับเคลื่อนไปอย่างสะดวกรวดเร็วเพื่อต่อยอดคุณภาพของนิสิตให้เท่าทันโลกที่เปลี่ยนไปทุกวินาที มีคณะใหม่ๆ และสาขาใหม่ๆ ที่ทันสมัยจนน่าทึ่ง มีอาจารย์ที่ทรงคุณวุฒิมากมายทั้งไทยและต่างชาติ และมีกิจกรรมสัมพันธ์ที่หลากหลายที่คอยต้อนรับการกลับมาของรุ่นพี่ ดีขึ้นเชื่อว่า ไม่ว่าจะจุฬาลงกรณ์จะก้าวหน้าไปขนาดไหนก็ตาม สถานศึกษาแห่งนี้จะยังคงมอบประสบการณ์และความทรงจำอันมีค่าที่เป็นดังสายใยที่ผูกพันพวกเราในองฟี่สืชมพู่ไว้ด้วยกันตลอดไป

